.VI évfolyam. 1910. május hó 14. 20. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . 8 korona
Félévre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona
Kiadja: a »Jánosháza és Vidéke« lapkiadóvállalat.

NOVÁK PÁL
felelős szerkesztő.
KIRÁLY JÁNOS
társszerkesztő.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez; előfizetések, hirdetési dijak és reklamációk a kiadóhivatalba küldendők.
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

Pünkösd.

Mozaik.

Irta: Novák Pál.

»Elmenvén, tanitsatok minden népeket . . .«

Bár a fülükbe csengett még a szózat: »Én veletek leszek örökön örökké« — mégis a kishitü apostolok serege félve, remegve huzódott a négy fal mögé, szorongó szivvel, aggódó lélekkel lesve, várva a jövőt.

De felvirradt a reggel. Piros pünkösd ragyogó hajnala. Lángnyelvek nyultak ki a légben. A forró, a mámoros pillanatban megedződött a sziv, megerősült az akarat, megittasult az elme; erősnek érezé magát a gyenge, a gyáva hőssé változott, a hishitüek apostolok lettek, mert leszállt közibük a Szentlélek.

Kiléptek a négy fal homályos rejtekéből, nagy ihletten, csudás rajongással hirdetni kezdték a nagy Mester tanát és bátor szavuk mintha varázserővel birt volna, a lelkek mélyéig hatolva egyre növelte a hivők táborát.

Az eszme a szeretet vallásává erősödött a lelkek mélyén, áhitatos dallamban zsongott a martyrok ajakán, világító szövétnekévé változott a hitetlenek seregének, hóditó utra kelve győzelmet ült mindenek felett.

És azóta sokszor lepergett az óra homokja, mégis a „kőszikla" és rajta az »egyház« áll és állni fog örökké, hisz meg vagyon irva, hogy rajta még a pokol kapui sem vesznek erőt soha.

* * *

Bármerre nézzünk — a közöttünk tülekedő, zsongó emberárban itt is, ott is láthatunk egy-egy apostolt, akinek szivét ugyan nem égi sugallat dobbantotta meg, akinek lelkét nem isteni ihlet szállotta meg, hanem valami földi önérdek vezérli lépteit, tettét, szavát. És mindegyik talál hallgatóra, talál hivőre, talál kisérőre, támogatóra. Bár mind más-más uton, más-más irányban halad, mégis mindegyik azt igéri, hogy e földön menybe vezérli táborát. És akad, akinek tiszta a szándéka, igazság a szava, hivatásos az apostolkodása, de amint az ocsuból nehéz a tiszta huzát kiválogatni, ugy a tarkán hullámzó tömkelegben nehéz megtalálni, az igazán küldetettet, a hangos, a vásári zsivajban nehéz a tiszta hangot felismerni, a csengő-bongó hazugságok között nehéz a hitetlenségtől szabadulni.

Nincs most közöttünk Istenember, aki a kufárokat kötéllel üzi ki a megszentelt hajlékokból.

* * *

Nem csak az apostolok mások, hanem a tanitások is.

Szilvia néni.

Irta: Zoltán Vilmos.

Pécsről a Vecsekre sok ut vezet, de a legszebb az, mely a Rókus dombjáról kiindulva, a Daindol völgyében sövénykoszorus szőllők közt kigyózik lassu emelkedéssel felfelé.

Ott, valahol a közepe táján, a hol jávorfák, kökény és galagonyabokrok lombja hajol a kavicsos medrében halkan morajló csermely fölé, a legszebb az ut. A kocsiutakon fölött gyümölcsfák ágai nyulnak ki és nem egy gyermekfőnyi piros alma zuhan le ut porába, vagy a csermely vizébe, hova a járó-kelők lehajolnak érte és magukkal viszik. A szőllősgazda jól látja, de a világért sem szólna rájuk. Bőven van az istenáldás, hadd jusson belőle annak is, a kinek nem adott szőllőskertet a sors.

Itt az ut szélén, a laksában emelkedő hegyoldal lábánál állt Szilvia néni háza. Barátságos, világossárga kis ház volt, egészen befuttatva vadszőllővel és hajnalkával. Pázsitos udvarában egész sereg gyümölcsfa állt és a fák árnyékában gyakran lehetett látni Szilvia nénit, a mint ecsettel és paletával a kezében kifeszitett vászna előtt ült és festett. Mert Szilvia néni festőnő volt Igen csinos csendéleteket festett, továbbá hangulatos részleteket a tájból, mely őt körülvette és sokszor egy szép, fiatal férfiarcot, gondtalanul és boldogan mosolygóbarna szemekkel, kackiás kis barna bajuszszal. A járó-kelők megbámulták a festményeket és sokszor tekintélyes árakat kinálgattak főleg a tájképekért, de Szilvia néni sohasem adott el képeket. Ellenben egy jó szóért odaadta ingyen.

Mi diákok gyakran megfordultunk a Szilvia néni háza táján, mert csoportosan jártuk a Daindol völgyét. Szilvia nénit jól, ismertük és tudtuk a varázsszót is, melylyel ki lehetett tőle csalni egyet-mást, a mi kedves a diáknak.

— Hallóhó! Szilvia néni, jónapot! — kiáltotta rendszerint egyikünk, mikor a háza elé értünk.

— Jónapot fiacskáim, — felelte a festőnő, letéve kezéből az ecset és már nyitotta is a széles rácskaput, hogy bebocsásson bennünket.

— Hát hogy vagytok, honnan jöttök?

— Boszniából, Szilvia néni.

Arca elborult, mintha felhő árnya hullott volna rá, de azután hirtelen felragyogott a szeme.

— Boszniából? Hát mi ujság van ott?

— Beszéltünk a kapitány urral.

— A kapitánynyal, a vőlegényemmel? De hiszen az még csak hadnagy . . .

— Dehogy is, Szilvia néni! Kitüntette magát a csatában és kapitány lett. Azt izente, hogy csak tessen várni, nemsokára vége lesz a háborunak, aztán hazajön . . .

— Hazajön? Ugy-e mindig mondtam, hogy hazajön! Tehát hazajön!

Aztán vidáman fordult hozzánk:

Nos, fiacskáim, hát mit szeretnétek? Kávét? Kalácsot? Cukorsüteményt?

A legtöbbünk a dusan megrakott cseresznyefára sanditott, melyeknek ágain több volt a piros mosolygó gyümölcs, mint a lomb.

Szilvia néni nevetett.

— Jól van. Hát csak rajta. De az ágakat le ne törjétek és le ne essetek.

Persze pillanat alatt elleptük és megkopasztottuk a fákat.

Lakoma után aztán egyéb maradandó jókban is volt részünk és mindegyikünk kapott finom ceruzát, festéket, törlőgummit, mikből Szilvia néni egész raktárt tartott . . .

Csak jóval később, mikor már magam is átéltem a magam első regényét, tudtam és értettem meg a Szilvia néni tragédiáját.

Pedig az irás megőrizte szeplőtlenül az igét.

Az ige most is ugyanaz, mint régen, csak nem ugy, illetve nem is azt vallják az apostolok, mint régen.

Régente ezrével léptek a kinpadra, mintsem egyik többet vagy kevesebbet higyjen, valljon mint a másik.

Ma a porba rántják, a sárba tiporják azt, aki állhatatosan, kitartóan csak az igaz, az egyenes uton halad és nem segédkezik az erőszakoskodók, a bálványozók szertelenségeiben.

Régente mindenki örvendett, ha valaki boldogult, üdvözült.

Ma mindenki irigyelve lesi más boldogulását, üdvözülését.

Régente megosztották a szenvedést, enyhitették a nyomort.

Ma elhagyják a szenvedőt. tetézik a nyomort. A régi testvérek, már mostohákká váltak. És csoda-e mindez? Hisz eljárt az idő. Most pedig már más csillagok járnak.

* * *

Ha valaha várták a pünkösdi ünnep érkezését, ugy ma szorongó szivvel, aggódó félelemmel lesik, várják sokan, nagyon sokan.

De vajjon le száll-e a béke hófehér galambja? Kigyul-e a szivek mélyén ujra a szeretet hamvadó lángja? Átjárja-e a lelkek minden izét az isteni malaszt, az ihlettség?

El jön-e a szentlélek?

Pedig, ha valaki szükös, inséges időben szállt le, akkor ma igazán siralmas létben, nyomasztó sorsban lelné az élő nemzedéket.

Ennyi füsult sziv, üres, elcsüggedt lélek, lemondás, romlottság, erőszak még nem volt soha.

Ugy látszik mindez hozzátartozik a kor modernségéhez.

* * *

Gondviselő Atyánk!

Pünkösd ünnepén küld le közénk ujra a béke fehér galambját.

Irtsd ki szivünkből a gyülölséget és olts helyébe örök szeretetet.

Szüntesd meg a zajos harci lármát, vess végig az ádáz tusáknak, vedd le rólunk a gyászt, bánatot, könnyüt.

Küld közénk az igaz apostolokat, akik csak a te igédet hirdetik, akiknek a nyomdokán lépve bizton eljutunk az örök üdv honába.

Ne engedd, hogy az ugyis ezer sebből vérező országodban átkos viszályok duljanak, hanem füzd össze egy nagy embercsaládba mindegyik lakót, hogy végre:

»Szabad hazában
Boldog legyen a magyar.«

A nőnevelésről.

Irta: Náray Aurél.

A nőemancipáció kérdése felett pörösködtek az emberek, aztán az ügy megoldatlanul tolódott félre — jobb időkre. Elcsöndesedtek vele. Legalább itt nálunk nem sok haladszik róla. Rajongói vannak pedig szép számmal, de kicsinylői, sőt ellenségei jóval többen.

Közismert, hogy semmi sem nehezebb, mint uj utakra terelni a gondolkodást, uj életmód, uj társadalmi berendezések előnyei iránt reményt és hitet kelteni az emberekbe: a feladat mégis az marad. Az eszme hirdetői nem fáradnak el ebben a nagy munkában s mindig megtalálják a hangot, mely az elmét tünődésre birja és az emberiség legigazibb érdekeinek felismerésére birja, rávezeti. Ha lassan, ha nehezen is, ujabb és ujabb területeket hóditanak el, ujabb és ujabb oszlopokat döntenek ki a hagyományok alól, napról-napra szerezvén uj hiveket, uj küzdőket az eszme számára.

Az eszme fehérarcu harcosainak lelkes, kis csoportja tüzelő szóval proklamálja a nyugtalan és ferde közviszonyok által lázba sodort élet követelményeit. Törvénnyé válnak hajdan a ma még talán lecsepült, kétségbevont, de a felismerésre már megérett igazságok. Amit a mult embere meg nem ért,ami ellen gyülöletet és rosszalást táplál, az az uj kor embere előtt ige, mely bár ködös, de gyönyörteljes sejtelmek raját veri életre a lelkében.

A kényszer miatt örök megalkuvásban élő nő, az erkölcseiben megtiprott, bénává nyomoritott anyaállat felszabaditásáról, anyagi és egyéni függetlenségéről már nem lehet félvállról beszélni. Mert a társadalom mai létviszonyai közöti a házasság nem egyéb, mint a szerelem prostituálása, melyben a leány, a gyönge, magával tehetetlen testét kénytelen odaadni annak, ki a kenyérért való marakodásban erősebb másoknál.

Jellemző az a fásultság, az a beteges közöny, melyekkel a magasabb ideálokkal szemben e lelkek el vannak telve. A társadalom minden rétegében

---

A gazdag családból való, szép, fiatal leány jegyben járt egy derék, fiatal hadnagygyal mikor kitört a boszniai háboru. A szép pécsi ezred egyike volt az elsőknek, a melyeket levezényeltek a boszniai mészárszékre. A remegő leány eleinte sürün kapta vőlegényétől a megnyugtató leveleket, de egyszer csak ezek elmaradtak és harrmadnapra itt volt az a sárga kis rézszelence, melylyel a hadvezetőség minden Boszniában harcoló embert felszerelt s mely [illegible] nevét és teljesen nacionáléját tartalmazta, hogyha [illegible] esni, személyazonosságát nyomban meglehessen állapitani. Valahol Stolác körül járta át a gyilkos golyó a deli hadnagyot s ott is temették el nagy katonai pompával a meredek hegyi temetőben.

Szilviát csaknem eszétől fosztotta meg a csapás. Szüleinek szerencsére az az ötlete támadt, hogy kivitték leányukat a regényes fekvésü csendes szőllőbe, a hol kedvelt virágai közt lassanként visszatért életkedve s a hol a festés is mindjobban lekötötte figyelmét.

Aztán mult az idő és egy szép napon csak véget ért a diadalmas háboru. Pécs lobogó és virágdiszben várta haza fiait. A nagy téren, a városháza előtt pompás diadalkaput állitottak fel és itt várták az ezredet a hatóságok. Szilviát szülei távol akarták tartani a fogadtatástól, de a leány mosolyogva hivatkozott visszanyert lelkierejére s makacsul ragaszkodott elhatározásához. Halotthalványan nézte az ujongó tömeget, a mely a délceg katonákat fogadta.

A bevonulás után Szilvia megdöbbentő változáson ment át. Az el nem sirt, visszafojtott könny veszedelmes hatással volt az agyra. Szilvia nem őrült meg, nem lett eszelőssé a szó szerinti értelemben, de rögeszméje támadt. Azt hitte, hogy vőlegénye nem halt meg és neki is vissza kell jönni.

Eltelt néhány év és egyszer csak gyors egymásutánban meghaltak a szülők.

Szilvia tovább is ott élt magányában. Festett és várt. Várt a vőlegényére. Szomszédai szerették és aggodó gonddal őrködtek a felett, hogy boldogitó illuzióját senki és semmi meg ne zavarja.

Egyszer aztán Pécsre jött a király A mecsekalji város tele volt katonákkal és pompás diszt öltött. A szőllőhegyekből mindenki beözönlött a királyt látni, csak a nagyon öregek meg a nagyon fiatalok maradtak otthon.

Szilvia néni ott ült nagy, sárga szalmakalapjában a gyümölcsfái alatt és valami tájképen festegetett.

Délután négy órakor megdördültek a Scitovszky téren felállitott tábori üteg ágyui. A püspöki palota terasszán megszólalt a katonazene. Az udvari lakomán most mondták az első felköszöntőt a királyra.

Az ágyuk dörgő szava hullámos bugással repült a város felett és a Mecsek szikláin visszatükröződött. Szilvia néni kezéből kihullott [illegible]

Ép akkor ment el a rácskerités előtt Kisgadó András, a szomszéd vén, sánta vincellérje és fejében ostoba, kegyetlen tréfa fogamzott meg.

— Hallja, naccsága, — szólt visszatetsző nevetéssel, — most jönnek haza a katonák Boszniából.

— Boszniából!

— Igenis. Két bataljon már itt van, a harmadik este jön. Avval jön a hadnagy ur is.

— A hadnagy! A vőlegényem!

— Igenis, naccsága, estére kivilágitják az egész várost.

Aztán lassan tovább döcögött és durva, halk nevetésben leste szavai hatását.

Szilvia dobogó szivvel besietett a házba.

játszódnak le ilyen tragédiák, a szerelem és az érdek borzalmas harcában, melyben vérzik a sok szív, leányaink, testvéreink szivei, kik itt élnek közöttünk, sokszor megvetve minket és önmagukat is.

Vajjon hány ember tudja, hogy a nő lealacsonyitására mi mindent követett el az önző férfiönkény, mely ősi jogtalan uralmát a nő felett még ma, a szabadság eszméinek forró szakában is fenn akarja tartani?!

A férjhezmenés körüli elkeseredett tülekedés, az anyagi jólétnek a legrettentőbb megalkuvásokkal járó konok bálványozása, a külső disznek, fényüzésnek mindenekfelé emelt előszeretete: ez a mai leány életnevelése. Erről beszél a család, a világ. A szerelem mint legfőbb alapja a nőiesség érvényesülésének és mint legszentebb cél, mely által jelentőséget, nimbuszt nyer, csak esetlegként jöhet számításba. A legkevélyebb szerepet az érdek játsza mindig és mindenütt. A szegénysorsu leány válogatás nélkül veti ki a hálóját minden férfiura, ki őt feleségül venni némi hajlandóságot mutat. Csókját, testét és lelkét adja oda, csak elfogadható állása és keresete legyen.

A fejcsóválás itt nem sokat segit, mert ez a valóságban még százszorta szomorubb és vigasztalanabb képet nyujt.

De ne kotorjuk fel azt a sok büzt és piszkot, melyben ez a társadalom régidők óta kéjeleg.

A tényállás nagyon egyszerü. A női erkölcs létfeltételei a mai társadalom életéből teljességgel hiányzanak, sőt ez az élet legsikerültebb mühelye a prostitucionak és az erkölcstelenségnek.

Nem zárkózhatunk el tehát annak beismerése elől, hogy a nő helyzete gyökeres változást kiván, valamint azt el is kell ismernünk, hogy a nőnek a férfival való egyenjogositása minden téren a legégetőbb társadalmi szükség és a végső mentőmegoldás.

Bokréta.

Esti dal.

Nincs szomorubb szeles e világon,
Mintha tőled el kell este válnom
S rám borul a hideg éjszakába
Egyedüllét bánatos magánya.

Érzem még a melegét kezednek,
Mosolyod még a szivembe reszket,
Lopva még rám vissza-visszanézel,
Mig alakod elfödi az éjjel.

Oh, ha egyszer nem kellene válnunk,
Fájó szivvel külön uton járnunk,
Mily csodás dal csendülne szivemben
Mendegélve . . . hazafelé . . . ketten . . .

Endrődi Béla.

Szemedben látok.

Szemedben látok
Csoda világot,
Varázsos éjet,
Szökő villámot.

Bódulat száll meg
S közelebb lépek,
Lelkembe szivni
Madonna képed.

S csalódva látom:
Szemed csak ámit,
Hazug fényt szórnak
Festett pilláid.

Rác Pál.

Dal.

A jó Istent én arra kérem,
Áldjon meg téged kedvesem!
A boldogság nyomon kisérjen
S az én sok fájó szenvedésem
Sebet ne üssön sziveden!

Ha meghalok s a tiszta, fényes
Mosolygó égbe felmegyek,
Az Istentől csak annyit kérek:
Szeressen ugy mindenki téged,
Mint ahogy én szerettelek! . . .

Krüzselyi Erzsike.

Koldusok.

Dus édenek, letünt világok
Tengődő számüzöttjei.
— Siralmas lét, melyben halálát
Ki tudja hány élet leli? —
Kopott ruhákban reszkető test,
Fakó arcok, borus szemek,
Vonaglő ajkak, melyek már csak
Panaszra nyilnak, esdenek:
Koldusok.

Mi szép, vasalt ruhában járunk,
Minékünk meg van mindenünk.
És mosolyogva, gondok nélkül
Csupán csak álmot kergetünk.
Szemünkbe tüz, az arcokon pir,
Karunkba duzzadó erő;
A koldusok sóváran néznek,
Szivükből sóhaj tör elő.
Gazdagok.

Pedig a külső sokszor ámit,
Hiszen a látszat gyakran csal.
Szemünk az örömtől is könyez,
A temetésen is van dal.
Mit ér a kincs, mit ér a jólét,
Annak, ahi ugy is beteg?
Hej! Egy parányi boldogságot
Pompával hány cserélne meg?
Gazdagok!

Gazdag csak az lehet, ki boldog.
Vágya kinek van, már szegény.
És van-e annál elhagyottab,
Kinek szivében nincs remény?
Hiába duskálnak a kincsben,
Akiknek szive már kihalt;
Mert akiket nem irigyelnek,
Hanem csak szánakoznak rajt:
Koldusok.

Novák Pál.

Átöltözködött és kézbe kapva egy nagy bőrtáskát, elsietett a város felé.

Az utcán hangos zeneszóval vonult el az ötvenkettesek zenekara, mely az udvari ebéden játszott. És az utca tele volt katonákkal.

Kisgadó András tehát igazat mondott: Az ötvenkettesek itthon vannak és este jön a harmadik zászlóalj, a hadnagyé!

Szilvia ünnepélyes meghatottsággal benyitott egy mézesbábos boltba, viaszgyertyákat, mécseket kért, teletömte velük a táskát, fizetett és hazasietett.

Otthon szép sorba állitotta a gyertyákat az ablakban, sebtében transzparenst festett egy nagy darab vászonra, babérkoszoruban e szókat:

ISTEN HOZOTT!

Azt aztán ráfeszitette a ház homlokfal fadiszére és egész sor gyertyát állitott mögéje, miket meg is gyujtott. A ház környéke néptelen volt. Az az egy-két járó-kelő, a ki arra vetődött, bámulva nézte a kivilágitott házat.

Szilvia most ravaszkodva igy szólt a cselédhez:

— Tudod mit, Zsófikám, elébük mehetnél megnézni, hogy jönnek-e már?

Zsófi nem mert ellenkezni. A város szélén rokonai laktak; gondolta, azokkal majd elbeszélget és aztán visszajön.

Mihelyt Zsófi eltávozott, Szilvia dobogó szivvel bement szobájába. Halkan kinyitotta a ruhaszekrényt és kivette belőle gondal rejtegetett menyasszonyi ruháját. Magára öltötte a szép ruhát, azután megvetette hófehér ágyát, leült annak szélére és kezét dobogó szivére téve, várt, várt, várt . . .

Az izgalomtól kimerülve ledült az ágyára és elaludt. Olyan volt, mint egy rozsoly szép halott.

Odakint, a transzperens mögött az egyik gyertya eldült és nekiesett a vászonnak, a mely tüzet fogott. A vékony lángnyelv aztán végig futott a párkányon és belekapott a száraz zsindelytetőbe. Két perc mulva egyetlen magas lángoszlop tört az ég felé.

Odabent pedig a hófehér nászágyon nyugottan, boldogan aludt a rögeszmés leány. A szoba már tele volt folytó füsttel és ezen keresztül rózsás fényben fürösztötték mosolygó arcát a menyezeten beégő lángok.

Mikor nagysokára riadt emberek vetődtek oda, Szilvia már nem élt. A lángok megkiméltek, de a füst megölte.

A hófehér ágyon olyan volt, mint egy szép, mosolygó menyasszony . . .

Heti krónika.

Gyászrovat. Sulyos csapás érte városunk egyik közszeretetnek örvendő polgárát, Benyó Sándor vendéglőst. Felesége e hó 10-én több hónapig tartó betegeskedés után elhunyt. Az elhunytat nagy részvét mellett május hó 11-én temették el. A temetésen, — melyen a gyászoló rokonságon kivül részt vettek a környékbeli vendéglősök küldöttsége, valamint az összes jánosházai egyletek, körök, testületileg — az Iparos-kör dalárdája énekelt bucsuztató dalokat. A holttestet dacára a kellemetlen időjárásnak, roppant néptömeg kisérte el utolsó utjára. Az elhunytat két árva és kiterjedt rokonság gyászolja.

Vasuti tisztek előléptetése. Május 1-én az idén is sok vasuti tiszt lépett elő, igy: a VII. fizetési osztály 2-ik fokozatából az 1-ső fokozatba: Neupor László Czelldömölk. A VIII. fiz. oszt. 3. fiz. fokozatából a 2. fokozatba Gandalovits János Celldömölk. A IX. fiz. oszt. 3. fiz. fokozatából a 2. fokozatba Gömbös Ferenc Celldömölk.

Halálozás. Sulyos csapás érte városunk egyik tekintelyes családját — a magyari Kossa családot. M. Kossa Izabella hosszas betegeskedés után május 9-én meghalt. A gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki: Alulirottak fájdalomtól megtört szivvel tudatják, hogy forrón szeretett leányuk, testvérük, sógornőjük, édes anyjuk Halászné magyari Kossa Izabella folyó hó 9-én Csurgamajorban testvérei szeretetétől környezve hosszas betegség után jobblétre szenderült., Felejthetetlen drága halottunkat f. hó 11-én d. e. 10 órakor fogjuk a Csurgamajori temetőbe örök nyugalomra helyezni. Csurgamajor (Pestm.) 1910. május hó 9-én. Magyari Kossa Gusztáv, Magyari Kossa Gusztávné sz. Henc Izabella szülei. Katser Árpád sógora. Katser Árpádné sz. Magyari Kossa Aranka, Magyari Kossa Ilonka, if. Magyari Kossa Gusztáv, Magyari Kossa Sándor testvérei. Halász István, Lajos fiai. Ifj. Magyari Kossa Gusztávné sz. Sematanka Fány sógornője.

A tanitók féláru vasuti jegye. A Magyar Tanitók Országos Szövetségének ötszáztagu küldöttsége járt a napokban Vázsonyi Vilmos és Moussong Géza vezetésével Hieronymi Károly kereskedelemügyi miniszternél, hogy hiteles tudomást szerezzenek arról a hirről, amely szerint a miniszter a tanitok számára kedvezményes vasuti jegyet adott. Vázsonyi Vilmos bemutatta a miniszternek a küldöttség szónokát, Moussong Géza igazgatót, aki elmondta, hogy köszönetet mondani jöttek a miniszternek azért, hogy a tanitók részéről oly régóta óhajtott vasuti kedvezményt megadta. Hieronymi Károly kereskedelmi miniszter erre a többi közt a következőket mondta:

— Őszinte örömömre s megelégedésemre szolgál, hogy azt, amit tisztelt szónokuk, mint értesülést emlitett, mint véghatározatot közölhetem az urakkal, hogy tudniillik ezután az államvasutakon az összes tanügyi személyzet, legyen akár községi, akár felekezeti, tekintet nélkül erre a minősitésre, ugy mint az állami tisztviselőknek, az állami közegeknek egy nagy része, ötven százalékos dijmérséklésben részesül. (Élénk éljenzés.) Sajnos, ez a kedvezés [illegible] nem terjed ki a családtagokra. Szivemből kivánom, hogy a tanitóság ezzel a most nyujtott kedvezéssel egyfelől abba a helyzetbe jusson, hogy ismereteit szaporitsa, másfelől pedig nehéz munkája után a szünidők alatt könynyebben szerezhessen magának üdülést.

Uj vonat Celldömölktől Pápáig. Folyó évi junius hó 1-től kezdve a győr—fehringi vonalon közlekedő 1367. sz. tehervonat Celldömölktől Pápáig személyszállitásra rendeztetik be II. és III. oszt. kocsikkal. E vonat Celldömölkről reggel 7 óra 18 perckor indul és Pápára délelőtt 8 óra 39 perckor érkezik. A részletes menetrendre nézve a kifüggesztett hirdetmények nyujtanak bővebb felvilágositást.

A választók figyelmébe ajánljuk az alábbiakat: Az országgyülési képviselő-választók ideiglenes névjegyzéke a kihagyottak névjegyzékével együtt minden körjegyzőségben a körjegyző hivatalos helyiségben máj. 5-étől 25-éig naponkint d. e. 8 és 12 között ki van téve közszemlére. Ezen névjegyzékek ellen saját személyét illetőleg felszólalhat bárki is azonkivül mindenkinek jogában áll azon választókerületben, melyhez tartozó valamely község névjegyzékébe felvétetett, bármely jogtalan felvétel vagy kihágás miatt a névjegyzék ellen felszólni. A névjegyzék elleni felszólalások folyó évi május 5-étől 15-éig bezárólag nyujtandók be, ezen felszólamlások beadásuk napjától május 25-éig bezárólag kiteendők s azokat bárki is megtekintheti s ellenük május 16-átol 25-éig bezárólag a kerületben összeirt választók bármelyike észrevételeket tehet; — felszólalás és észrevételek megtehetése céljából a választók névjegyzékét illetőleg a felszólamlási kérvényeket délután 2 órától 6 óráig bárki lemásolhatja. A felszólamlások és az azok ellen tett észrevételek Vasvármegye központi választmányához cimzendők. Egy felszólamlási beadványba több egyénre való felszólalás is foglalható; a felszólalás ellen beadott észrevételek azomban minden beadványra nézve külön nyujtandnk be. A felszólalások a választói jogosultságot igazoló okiratokkal felszerelve terjesztendők be és a választói jogosultság igazolására szolgáló beadványok, kivonatok, bizonyitványok és egyébb okiratok bélyegmentesek és dij nélkül szolgáltatandók ki. A felszámolások és az azok elleni észrevételek a fenti határidőn belül a körjegyzőségeknél nyujtandók be, s a felszólamló kivánságára beadványáról téritvény is adandó.

Közigazgatási bejárás. A kereskedelmi miniszter a napokban értesitette a vármegyét, hogy a türje—felsőpulyai vicinális vasut közigazgatási pótbejárását május 25-re rendelte el és arra a miniszterium képviseletében dr. Rudán Amadé miniszteri osztálytanácsost küldötte ki. A közigazgatási pótbejárás egyébként 23-án Zalabér községben kezdődik, 24-én Vasvárott folytatják és 25-én Bükkön fejezik be. Az aktuson a vármegye képviseletében Herbst Géza alispán, a közigazgatási bizottság részéről pedig Somogyi Miklós tiszti főügyész és Hvozdovics Antal műszaki tanácsos vesznek részt.

Dianna vadászatra ment,
Igy kivánta az ősi rend
A fagy s a szél arcát kimarta,
Nem volt mivel -- nem ápolhatta.
A mai korban más a nóta
Krémet használ a nő azóta
Remek lesz tőle keze, arca
És Dianna ha felébredne,
Maga is Dianna krémet venne.

Félnapos tanitások a középiskolákban. Az állami tisztviselők egyhuzami hivatalos órával ugy látszik párhuzamban rendeli most el a közoktatásügyi miniszter, hogy a középiskolákban a jövő tanévtől kezdve, szintén egyhuzamban legyen a tanitás. Ez a rendelet megfelel az állami tisztviselők uj munkarendjének behozatalával, de semmiképpen sem a kereskedők, iparosok és sok más pályán levő szülők érdekének, akik ezentul nem ebédelhetnek együtt gyermekeikkel.

Lopás. Kis Erzsébet még 1908-ban ellopott Remport Gábor dukai lakostól egy arany gyürüt, mely lopás most kitudódott. A celldömölki járásbiróságnál feljelentették.

Táncmulatság. A rigácsi r. k. ifjuság f. évi május hó 16-án, pünkösd másnapján, kedvezőtlen idő esetén május 22-én, a r. k. iskola helyiségében jótékonycélu szinielőadással egybekötött táncmulatságot rendez. Kezdete este fél 8 órakor. Pénztárnyitás este 6 órakor. Belépődij: I. hely 1 K, II. hely 70 fill., állóhely 40 fillér. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak.

Politika falun. Böröc Ferenc v.-miskei lakosnak politikai hitvallása több ugyanottani lakosnak nem tetszett. Sőt annyira bántott az ő pártállása egyeseket, hogy a mult héten boszuból ki akarták üzni a faluból. Éjnek idején be akartak törni a lakására, de ő résen lévén, egy jókora husánggal szétütött a harcias kedvü politikusok között és pedig olyan hathatósan, hogy két sulyosabban sebesült egyént kellett a megfutamodóknak magukkal hurcolni. Böröc Ferenc különben az egész esetről jelentést tett a sárvári főszolgabiróságnál. A támadók a vesésen felül még alighanem büntetést is fognak kapni.

Eb-adó. Amilyen rigorórusan követelik az ebadót, olyan szigoruan is büntetik azt, aki eblé i adótartozását le nem szurkolja. Az uj ebadó pediglen most már nem ugy szól, mint a régi. Nagyjában ugyan a szöveg egy és ugyanaz, csakhogy egy numerust benne megváltoztattak, t. i. a 2-őt 3-ra, ami azt jelenti, hogy ezután egy kutyáért nem két, hanem három pengő koronát kell lefizetni.

Mulatság. A borgátai evang. nőegylet 1910. évi május hó 16-án, harang alapja gyarapitására, Sebestyén Károly gazdasági épületeiben zártkörü táncvigalmat rendez. Belépti-dij: Személyjegy 60 fillér, családjegy 1 korona 20 fillér. Kezdete délután 5 órakor. Felülfizetések a jótékonycél érdekében köszönettel fogadtatnak. Jó zenéről, izletes ételek és italokról gondoskodva van.

Még egy nagy lopás. Mint a multkor is jeleztük, Réz Istvánnál és Kaiser Simonnál nagy lopások történtek. A tettesek Horvát Sándor, Kardos István és Radics Józzef voltak, akik már 1908-ik év óta folyton lopkodták a gazdáikat és körülbelül 450 korona kárt tettek. A lopott készruhákat potom árért eladogatták. A csendőrség a nyomozás során Máté Rozánál, Máté Károlynál Baráth Pálnál, Mandli Istvánnál, Tót Jánosnál, Mémet Józsefnél Hegedüs Ferencnél, Szita Ferencnél, Horvát Lajosnál, Horvát Endrénél, Kámi Istvánnál, Horváth Jánosnál, Mandli Istvánnénál, Kardos Ferencnél, Móric Gábornál találta meg az ellopott ruhákat, akiket aztán orgazdaságért feljelentettek. Ha idejekorán feljelentik őket, nem kerültek volna bajba, mert azt gondolhatták, hogy aki 8—9 órakor megy ruhát eladni, azt nem igaz uton szerezhették meg. Sőt Barát Pál orgazdának még 30 koronáját is ellopták, amit ő bejelenteni nem akart, félvén, hogy bajba kerül orgazdaságért. Összesen 31 rendbeli lopást és 33 orgazdaságot állapitott meg a csendőrség.

Az ingaóra, mint nélkülözhetetlen házibutor. A végrehajtási novella mentesit, a nélkülözhetetlen házibutorokat az árveréstől és tiltja ezek lefoglalását. Ezen a téren merész ujitást akar meghonositani egy szombathelyi polgár. Sőt már beadványt is intézett a városhoz, a melyben az ingaórát is, mint nélkülözhetetlen házibutort a foglalástól mentesiteni kéri. A beadványban meg is okolja kérését. A polgártárs azt hozza fel kérése mellett, hogy az ingaóra nélkülözhetetlen, különösen azoknak, akiknek iskolába járó gyermekeik vannak. Az iskolás gyerekek ugyanis az idő tudása nélkül lekésnének az iskolából. Szó sincs róla, valami van a dologban. De az is tény, hogy a jó tanuló sohasem késik le az iskolából, sőt korábban elmegy. Ellenben a rossz tanuló, — mert ezek sorából kerülnek ki az iskolakerülők — örül, ha lekéshetik és még jobban örül, hogy lekésését meg is magyarázhatja olyképen, hogy ja én elmentem volna pontosan az iskolába, de nem tudtam hány óra

Villámütés. Szerdán — 11-én — nagy vihar vonult el városunk felett, dörgött és villámlott. A villám be is ütött a postán és a telegráf felszerelést egészen tönkre tette. Emberéletben kárt nem tett.

A világ vége.

Irta: Király János.

Mintahogy vannak nagy csavargók az emberek között, akik bejárták mind az öt világrészt, itt-ott pillanatnyi sikert is mutatnak fel, néhanapján meg egyik-másik embert a másvilágra küldenek: ép ugy megvannak az elképzelhetetlen égi térségeknek is kétes exisztenciáju világcsavargói: az üstökösök. Ezért a kétes értékü diszitő jelzőért földig leborulva alázatosan bocsánatot kérek a nagyméltóságu üstökös uraktól, de hát nem én, hanem azok a hires-neves, egeket kutató csillagászok illetik őket igy. Miért? Mert különcök, mert szeszélyesen változtatják külsejüket, mert nekik Hekuba minden csillag-szabály. Ezek a jöttment üstökösök szinte ötletszerüen, cél és szabály nélkül nagy hirtelen közéjük tolakodnak a főuri méltósággal és biztossággal keringő ősi csillag családoknak és köztük félelmet, sokszor katasztrófát idéznek elő.

Ilyen világcsavargó rémisztgeti most Földünket és alighanem majd neki is szalad de olyanformán, hogy kilöditja a helyéből. És nem is lesz csoda, mert e világcsavargó — ez Halley üstökös — 2 millió mérföld napi sebességgel közeledik felénk.

Egyenesen a Földnek tart. A csillagvizsgálók távcsövei mind effelé vannak irányitva, hogy semmi ki ne kerülje figyelmüket. Mert most minden csillagászt és nem csillagászt az a kérdés érdekel elsősorban, fog-e ez a nagy világcsavargó utunkba állani, illetőleg el fogja-e pusztitani Földünket, vagyis vége lesz-e a világnak. És erre a felelet nem igen megnyugtató, jóllehet a csillagász urak figyelnek, számitanak, következtetnek, elemeznek, állitanak, cáfolnak, hogy igen, hogy nem. Mindezek dacára ez a világcsavargó Halley-(ejtsd Heli) üstökös őrült sebességgel közeledik felénk. S ki tudja, nem billenik-e meg kiszabott pályáján, mely esetben igen cifra módon vágódna hozzánk, már t. i. a Földhöz. Mi pedig legjobb szeretnénk, ha csak messziről süvegelné meg Terra asszonyunkat és csóvájával ugy szendén megcirógatná, mert közelségétől óvakodunk, mint a zsebtolvajoktól.

De mégis mi történne akkor, ha a nagyméltóságu csavargónak eszébe jutna kikötni a Terra-urasszonnyal? Először is, mint haragos bika, koponyamérkőzést kezdene Földünkkel és valószinü, hogy agyát széjjellocscsantaná és tolná maga előtt az egész világot. Az iszonyu ütközés következtében az erők felszabadulnának és a viz, tüz, levegő, robbanó gázok, gőzök milliószorta nagyobb erővel pusztitanának. Kattogva, csattogva, dübörögve robbannának széjjel a sziklák, a földdarabok. A keletkező hőség megolvasztaná még a legerősebb sziklákat, köveket és a Föld felszine egy izzó, gőzölgő, tüzes tömeggé változna át. A tengerek kiemelkednének a felhőkig, — a fák, épületek, falak, városok roncsai a levegőbe sodortatnának, — a másik pillanatban óriási viz zudulna az égő földre. Az egek ezrei megindulnának és zengne, dübörögne, dörögne, villámlana minden. Mozogna, változna, kavarogna, pusztitana minden Senki menedéket nem találna sem a föld alatt, sem a föld fölött. Pusztulni kellene mindennek: embernek, állatnak, növénynek, ásványnak. Senki ellenállni nem tudna, sem a császárok, sem a királyok, még a dacos, sötétlelkü emberek sem. A Nap reánk nézve elsötétedne, a Hold, csillagok lehullanának, mint a hogy szent János mondja a »Titkos Jelenések« cimü könyvében:

»Ime nagy földindulás lőn és a Nap olyan fekete lőn. mint a szőrzsák és az egész Hold, mint a vér; és a csillagok az égből lehullanak a Földre, mint a fügefa elhányja éretlen fügéit, mikor a nagy széltől megrázatik. És az ég eltakarodék, mint a könyv, mely összegöngyöltetik és minden hegy és sziget kimozdula helyéből; és a Föld királyai, a fejedelmek és vezérek, a gazdagok és erősek, minden szolga és szabad a hegyek barlangjaiba és kőszikláiba rejtetének és mondák a hegyeknek és kőszikláknak: Essetek ránk és rejtsetek el a királyi széken ülőnek szine elől és a Bárány haragja elől. Mert eljött az ő haragjok napja; és ki állhat meg előtte.«

Tehát a Földön a népek szorongattatása lészen kétségbeeséssel a tenger és habok zugásakor, elszáradván az emberek azok félelme és látása miatt »mik az egész világra következnek.«

És lehetséges, hogy négy nap mulva igy lesz. Mert már majdnem van egy akol és egy pásztor, a hamis próféták feltámadtak, az Antikrisztusok megjelentek, de ne higyjetek nekik. Jelek lesznek a Napban, a Holdban, csillagokban. Vagy még nincsenek?

Minden jel arra mutat, hogy lehetséges a világ vége május 18-án.

Mikor majd már végez ez a világcsavargó áldozatával — a Földdel, mikor már semmi élő és élettelen lény nem lesz látható, mikor már a nagy világürben céltalanul bolygunk — persze teljesen elpusztulva, — akkor a magasságbeli csarnokok fényéből épitett ivei alatt az angyalok millióitól kisérve megjelenik az Ur nagy hatalommal és dicsőséggel villámlás és mennydörgés közt. És hangzani fog az Ur szava, mint a nagy villámok szava, az egek végétől azok határáig. Az Ur szava ez leend:

»Ugy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adá érette, hogy minden, ki ő benne hisz, el ne veszszen, hanem örökké éljen. Sokan vannak, akik hittek benne, sokan vannak, akik megvetették. Eljött az itélet napja, hogy a jók elvegyék méltó jutalmukat, hogy a gonoszok megkapják méltó büntetésüket.« És az összes emberiség két részre fog szakadni. A jobb felől levők mennek az örök boldogság helyére, a balelől levők mennek az örök tüzre, hol jajgatás és fogcsikorgatás leszen örökké. Igy van ez megirva . . .

Ha nem is lesz vége a világnak május 18-án, mégis előbb-utóbb egy ily üstökös fogja kioltani Földünk életét. Mert ha a Földünk egy ily üstökössel összekerül, a katasztrófa elkerülhe etlen és ha csak az üstökös farkán megy is keresztül, mintha a csillagok esnének le az égről, ugy fognak a meteorok hullani a földre, atmoszféránk (légkörünk) pedig lángba borul és a tüz elemészti a Föld szinét a rajta levő élő lényekkel együtt. Igy mennek teljesedésbe a szentirás szavai, hogy t. i. a csillagok lehullanak az égről, a Nap elsötétedik és tüz emészti el a Földet.

CSARNOK.

A csók.

Egy érdekes itélet.

A biró: Adja elő panaszát kisasszony!

A panaszos: (Nem nagyon fiatal, de nem is nagyon szép). A mult hó elsején unokanővérem kézfogóján voltam. Ott ismerkedtem meg Gorogár Titusz urral. Fényképésznek mondta magát, pedig ő háziszolga, aztán a papa előtt ugy nyilatkozott, hogy nőtlen ember, pedig három gyermeke van.

A biró: Hiszen azért még lehet, hogy nőtlen.

A panaszos: (Szemérmes mosolygással). Ugyan, már hogy volna az lehetséges?

A biró: Csak maradjunk a tárgynál.

A panaszos: Mivel hogy szép szoprán hangom van, a vendégek felkértek, hogy énekeljek valamit. Énekeltem is egy áriát a »Boccaccio«-ból, Megtapsolták, Gorogár ur hozzám jött, meghatottan kezet szoritott velem, majd hirtelen magához ölelt és megcsókolt. Ez az oka annak, hogy becsületsértés miatt bepanaszoltam.

A biró: (vádlotthoz.) Nos, mit szól a kisasszony előadásához?

A vádlott: (meglehetősen kövér és meglehetősen kopasz). Először is kijelentem, hogy a kérdéses időben egy kis »spic«-em volt; már pedig, mikor én nekem spicem van, akkor egészen kivetkőzöm a természetemből. Olyan szilaj, jókedvü vagyok, hogy a feleségem is alig ismer rám. Másodszor megjegyzem, hogy én a kérdéses időben akkora pofont kaptam a kedves kisasszonytól, hogy a szemeim is szikráztak bele. És ez a csattanó felelet kevéssé esett jól, mint a kisasszonynak az én csókom, tehát kvittek volnánk. Harmadszor: ki hallotta már azt, hogy valaki becsületsértést találjon egy csókban? Föltéve, hogy a csók becsületsértő is lehet, én most viszonvádat emelhetnék a mélyen tisztelt kisasszony ellen, ha esetleg visszacsókolt volna. Tekintetes biró ur! Vagy vagyott a kisasszony az én csókomra, vagy nem. Ha igen, ugy örüljön, hogy megkapta azt s ha nem, ugy inkább én panaszkodhatom. Miért panaszkodik hát a kisasszony, akinek még az az elégtétele is megvan, hogy az arcul ütött?

A biró: Figyelmeztetem, hogy a büntetőtörvénykönyv 261. szakasza szerint becsületsértésért büntetendő, »aki mással szemben meggyalázó kifejezést követ el.«

A vádlott: Különös, hát hol van az megirva, hogy a csók meggyalázó cselekmény? Megengedem, hogy az a férfi, ki egy idegen nőt megcsókol, vétheti az illem és tisztesség

ellen, de nem vét a törvény ellen. Megérdemli hogy arcul üssék, amit hogy én is megkaptam a pofont, de a bíróság által nem büntethető. Kérem alázatosan bíró ur, a csók nem egyéb, mint hizelgés. Aki csókol, elismeri, hogy tetszik neki az, akit megcsókolt. A hizelgés fogalma pedig már magában véve is kizárja a becsületsértést. Különben kijelentem, ha a bíró ur elitél, soha többé nem csókolódzom. Kérem a felmentésemet!

A bíró: Ő Felsége a király nevében! Gorogár Titusz háziszolga vétkes a btkv. 261. szakaszába ütköző becsületsértés vétségében s e miatt a 92-ik szakasz alkalmazásával 5 forint pénzbüntetésre itéltetik.

Indokok: Gorogár Titusz beismeri, hogy Tamm Ceciliát többek jelenlétében megcsókolta. Ama kérdés eldöntésénél, vajjon tekintessék-e a csók meggyalázó cselekménynek vagy sem, a panaszra jogositott nő személyiségére és erkölcsi érzületére kell tekintettel lennünk. Tamm Cecilia, mint tisztességes leány önmagára nézve méltán megalázónak tarthatja, ha egy teljesen idegen férfiu által többek jelenlétében megcsókoltatik s a bíróság nem helyezkedhetik arra az álláspontra, hogy a vádlott cselekményével csakis az illem és tisztesség követelményeit sértette meg. A btkv. 261. szakasza értelmében becsületsértés miatt büntetendő, aki más ellen meggyalázó kifejezést használ vagy meggyalázó cselekményt követ el. Minthogy pedig e kritériumok egyike, a meggyalázó cselekmény jelen esetben fenforog, a vádlott büntetendő volt. A 92. szakasz alkalmazását a vádlott beismerése és az a körülmény teszi megokolttá, hogy Gorogár Titusz a vádbeli cselekmény elkövetése idejében egy kicsit ittas volt.

Nász előtt.

Versek. Irta: Alba Nevis. Légrády Testvérek kiadása. Kétféle erkölcs van. Az egyik az, amit a természet alkotott s melynek szabályozói a természeti erők és ösztönök. Ez sohasem csal és sohasem lehet hazug. A másik az emberek szánalmas csinálmánya, megalkotásában közreműködött ezernyi önző érdek s szükségkép hazuggá tette a szemforgató álszemérem. Alba Nevis költészetére, mely legutóbb meglehetősen sok vizet zavart fel s melynek izléstelen támadásokban is bőven volt része, mindent rá lehet fogni, csak azt nem, hogy hazug s hogy nem igazi költészet. Ez a fiatal lány a maga erős, izzó költői tehetségével elvégre is nem tett mást, mint hogy tiszteletreméltó bátorsággal hadat üzent a hazugságnak s izzó, erős, de mindig művészi kifejezést adott igaz érzelmeinek. Azt zengi, amit ezer, amit minden asszony érez, de amit bevallani, az álerkölcsre való tekintetből, csak kevesen mernek. Művészi módon hangulatos és megkapó dalokban pedig csak a nagy tehetségek, köztük Alba Nevis két nagy előképe, a görög Jopho és az olasz Annie Vivanti. Alba Nevis lantja eléggé sokoldalu, bár legmegkapóbban, legmelegebben az izzó sóvár vágyaknak ad kifejezést. A művészetben minden jogosult, ha nem lépi tul a jóizlés határait. Alba Nevisé pedig művészi fegyelmezettsége sohasem ragadtatja izléstelenségre. Az igazságra való ez a törekvés jellemzi azokat a verseit is, melynek tárgya nem az erotikus lira köréből van véve s melyek közül egy nagyon szép, nagyon hangulatos dalt közlünk itt mutatóba:

Hold a Dunán.

Ma éjjel vendég szállt meg a Dunán;
A vizágyba, mely tárva-nyitva volt,
Beléfeküdt a hold.

Szemét lehunyva, békén elpihent
S ahogy ringatták párnás, nagy habok;
Sápadtan álmodott.

Iromba feje jobbra-balra dőlt.
Ugy bukdácsolt a Duna zöld vizén,
Mint egy halott legény.

Mint egy legény, aki még tegnap élt,
Akinek arcán szedres foltja még
Tegnapi csóknak ég.

Aki tegnap még lányokat ölelt,
Aki tegnap még nótába fogott,
S vigan káromkodott.

. . . Utazott lefelé bágyadtan, fagyón:
Mint ladikroncs. mint sülyedő remény
Az élet tengerén.

Általában a kötet fejlődést jelent a költőnő irói pályáján. A fentebb elmondottakból következik, hogy ezek a versek nem épen a serdületlen leányok kezébe valók, de a költészet igaz barátai nagy élvezettel forgathatják. Kapható minden könyvkereskedésben.

Gabona-árak

—1910. április 20-án. —

Salzberger Rudolf jelentése szerint:

Buza	12·	12·	korona.
Rozs	7	—7·	„
Árpa	6·30	—	„
Zab	6·50	—	„
Bab	7·		„
Tengeri	6·50	—	„

pr. 100 kgr.

Irányzat szilárd.

Hirdetéseket jutányos áron felvesz a KIADÓHIVATAL.

Néhány elismerő levél STERN MÓR FIÁ jánosházai hornyolt-tetőcserép és gőztégla-gyárában készült anyagokról:

Tölcsány, 1907. X/18.

Mai napon postautalványon beküldtük a szállitott cserépzsindely árát s egyuttal a szállitott kitünő minőségü anyagért elismerésünket fejezzük ki. Tisztelettel

Báró Guttmann László zalabéri uradalma.

Tölcsány, 1907. XII/14.

Szíveskedjék jövő évi épitkezésre 30—100 ezer darab tégla és 10—30 ezer darab tetőcserépre Zalabér állomásra ajánlatot tenni.

Báró Guttmann László zalabéri uradalma.

Szénásvölgyi uradalom 1908. julius 12-én.

Tekintetes Stern Mór fia urnak Jánosháza.

Örvendek, hogy a gyors és pontos kiszolgálásért, ugy mint a küldött cserépzsindely kifogástalan jó minőségéért ezuton megelégedésemet nyilvánithatom, egyuttal tisztelettel kérem . . .

Schmidt Adolf.

Pusztaszentlászló 1908. VI/23.

A két vaggon zsindelyt megkaptam, nagyon meg vagyok vele elégedve.

Zágorhidy Cigány Bertalan.

Kelt Pacsán, 1907. február hó 26.

Miután láttam Pacsatüttősben a gyártmányát és nagyon jónak találom, szíveskedjék velem tudatni, hogy ezerét mennyiért adja a Zalaapáti állomásra, mert ha jobban jövők ki vele, mint a sopronyival, ugy csakis az ön gyártmányát használjuk stb.

Acél Miklós épitési vállalkozó.

KÉRDEZZÜK MEG A HÁZIORVOST!

Krondorfi természetes alkálikus savanyuvíz

Bor, pezsgőhöz a legjobb ital.

magyarországi főraktár: Bpest, V Zoltán-u. 10.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villanyerőre berendezett könyvnyomdájában Czelldömölk.